

ของฝากจาก พระเทพญาณโมลี

วัดตานีนรสโมสร จังหวัดปัตตานี

โลกธรรมนิติ
 ริษยาผู้อื่นนั้น   อุปรมา
 สุนัขหิวคาบพา   กระดุกแห้ง
 ตะกิ้นสุดเสนาหา   เขพะ ดนแกล
 กายเหน้อยน้ำใจแล้ง   บาปได้ตนเอง

ริษยา พจนานุกรม จำกัดความ
 ว่า ความไม่ยอมให้ผู้อื่นได้ดี หรือ
 นิษัยที่เห็นเขาได้ดีแล้วทนอยู่ไม่ได้
 สันสกฤต ว่า อริษยา บาปี่ ว่า อิศสา
 เป็นสันดานของอนารยชน หรือ ติรัจ-
 ฉาน อันเป็นทางนำมาซึ่งโลกให้เกิด
 วิกฤตการณ์ ยุ่งยากเดือดร้อน ดังคำ
 ว่า อรติ โลกนาสิกา ความริษยาข่ม
 ทำโลกให้ฉิบหาย เพราะสิ่งที่คนก่อกำ
 เน้อก็ไม่ได้กิน หนังกี่มิได้รอน่ง ผู้
 ถูกริษยาเขามีได้เสียหายอะไร ผู้ริษยา
 เองกลับได้รับโทษภัยทั้งทางกายและ
 ทางใจ ดังเรื่องต่อไปนี้

ในเมืองพาราณสี มีเศรษฐีผู้หนึ่ง
 ตามปรกติเข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินเวลา
 เช้า เมื่อเวลาสายก็กลับ ขากลับเดินมาที่
 หน้าพระลาน ได้ยินคำโหรหลวงพระ-

ราชสำนักทำนายว่า คำวันนี้ ทารกคลอด
 ออกเป็นชาย จะได้รับตำแหน่งเป็น
 มหาเศรษฐี เพราะดาวฤกษ์เป็นนักษัตรโน
 ท่านเศรษฐีได้ยินแล้วก็คิดว่า “บัดนี้
 ภรรยาของเรากำลังมีครรภ์แก่ จวน
 จะคลอด” ถ้าคลอดวันนี้หรือคืนนี้ เป็น
 ผู้ชายก็เป็นการดี แต่ถ้าเป็นผู้หญิงก็
 ไร้ผลเราจะรอดู ครั้นวันคืนผ่านไป
 ภรรยาก็ไม่คลอด เศรษฐีจึงคิดอีกว่า
 เราควรให้สืบดูว่าบ้านไหนคลอดลูก
 เป็นชายบ้าง จึงขอซื้อเอาด้วยทรัพย์
 1,000 กหาปณะ เอามาเลี้ยงไว้หมาย
 ว่าถ้าภรรยาคลอดลูกมาเป็นผู้หญิง
 โด่ขึ้นเราจะยกให้เป็นภรรยาทารกผู้
 ต่อมา 15 วันภรรยาคลอดลูกออกมา
 เป็นชาย ใจริษยาที่เกิดขึ้นว่า ลูกบุญธรรม
 จักเป็นเศรษฐีลูกของตนจะตกต่ำอัปภาค
 จึงคบคิดกับหญิงคนใช้ให้หาวิธีฆ่า โดย

ให้น้ำเด็กถูกบุญธรรมไปวางไว้ที่ทาง
เกวียน ซึ่งพอดีกับเกวียนประมาณ 500
ขึ้นผ่านไปเป็นเวลาสองคืนเศษเมื่อ
หญิงคนใช้น้ำเด็กไปวางไว้แล้วก็คอยดู
เหตุการณ์ เพื่อดูเกวียนที่หนักน้ำเมื่อ
มาถึงคืนที่สี่ขึ้นเนินหยุดไม่เดินต่อไป
หัวเกวียนพอดีกับเกวียนหงาย จึงลงจาก
เกวียนตั้งไฟจุดที่เห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งอยู่
ก็เกิดความรักเอ็นดูน้ำขึ้นเกวียน หมวยใจ
ว่าจะนำไปเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม หญิง
คนใช้ ก็มารายงานให้ท่านเศรษฐีทราบ
เมื่อ เช้าเศรษฐีจึงมอบทรัพย์ 1,000 กหา-
ปณะให้ไปขอซื้อมาจากพ่อค้าเกวียน
ตามแต่หญิงใช้ เพื่อที่จะหาหนทางนำ
ไปเลี้ยงดูต่อไป

ครั้งที่ 2 เมื่อเวลาเด็กนั้นมาเลี้ยง
ใช้ แม้เด็กนั้นมีหน้าตา สดกขะ และ
ผิวพรรณ ล่ำสัน คามลักษณะของผู้มี
บุญ ก็ไม่ทำให้ท่านเศรษฐี รักใคร่ ปราณี
สงสาร กลับใจชิงหิวความโหดร้าย
เพราะแรงจิตที่ริษยา เห็นเขาที่ไป เหมอิม
แทนไม่ บอกเข้าใจไม่ว่าจึงได้ปริศนา
ถึงหญิงคนใช้ว่า ที่ย้ายไปนั้นหมาย
โดยคาดเดียงใจไว้สูงหนึ่งประมาณ 500
ตัว เวลาเช้า ๆ เมื่อประจุกออกไปสูง
โผล่ออกไปจากถิ่น โดทั้งหลายผูกซิงอยู่
ตลอดคืน ทำงนึ่งออกจากรังตลอด
เช้าจนเอาพระกรที่ไป วางไว้ที่ตรงประตู
ออก สูงโผล่ก็จะพากันเกาะขึ้นตาม
ดิน ไป แม้จะมีเสียงร้องโหยงความอดอยาก
ของฝูงโผล่จะกอดกอดไปไว้ที่ไรได้ขึ้น
ได้ ครั้นเศรษฐีได้ยินเสียงโหยงจึงได้รู้
ความไปขอซื้อไป เอาพระภาวดีไว้ที่
ประตู ๘ เมื่อเช้าก็ยกพระภาวดีประจุก
ไปโผล่ที่หน้าเมือง จึงตั้งถ้ำขึงยัดจะบอก
ไป โผล่จะ บินหนีไปค้ำกึ่ง มาขึ้น
กลางทางเมื่อได้ ๕ โผล่โผล่ออกมาจาก
ไปขึ้นแล้ว จึงร้องขึ้น ๆ มาโดยมาก
เมื่อเวลาเย็น ๆ จึงร้องขึ้น ๆ ขึ้นไป

จึงเดินเข้าไปดูก็เห็นเขารักมันนั้นลมหิ่ง
อยู่ใต้ท้องเมฆโค จึงอุ้มขึ้นมาพิจารณา
ดู ก็เกิดความรักใคร่สงสาร หมวยใจ
ว่าจะเลี้ยงไว้เป็นลูกบุญธรรม ฝ่ายหญิง
คนใช้ สังเกตเหตุการณ์ก็กลับไปรายงาน
ให้ท่านเศรษฐีทราบทุกประการ จึง
มอบทรัพย์ 1,000 กหาปณะ ให้ไปซื้อ
น้ำกลั่นมาเลี้ยง

ครั้งที่ ๓ ครั้นยามเที่ยงไว้เด็ก
จิตริษยาตรงว่าทารกนี้จะแข่งด้านไหน
เศรษฐีถูกขายของคน ก็ทนอยู่ไม่ได้ จึง
คิดกับหญิงคนใช้ว่าที่เลี้ยงผมนั้น
มีเหตุเกิดเข้าจนจบเองหลวงหนีไปอย่า
ให้ใครรู้ในเวลาสองคืน แล้วโยนลง
ไปในเหวลึกนั้นแล้วจึงคอยสังกตดู
ครั้นเวลาเช้ามีด มีชาวบ้านผู้หนึ่ง
ประจุกมองดูถึงด้วยคิดไม่ใฝ่ใฝ่ มา
ทำตามประจุกอยู่ข้าง กำบังอาชญาเสียง
ซิงบั้ง เพื่อยุติวันนั้นมาพุ่มแห่งนั้น
ได้ขิมเสียงร้องของทารก ดังกร่ำ ๆ
อยู่บนย่านเก่า วลย์ดูจึงส่งประจุกนอยู่
ก็ไปขอเป็นเงินไปฝากอับลวง เห็นหน้าคว
น่ารัก ก็ทนกลับมายุ่งบ้านของตน ทั้งใจ
ว่าจะเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม ฝ่ายหญิง
คนใช้ก็รีบไปรายงานให้ท่านเศรษฐี
ทราบทุกประการ เศรษฐีให้เงิน 1,000
กหาปณะ ไปซื้อกลั่นมาเลี้ยงภรรยาและ
คนสนิทที่พระเมตต์ดี ทำงนึ่งนึ่งก็
ผิดแต่เศรษฐีว่า พรหมประจุกอาชญา-
กรรมถึง ๘ ครั้ง นำกลิ้งวาท้องจะให้แก่
ท่าน ทารกที่มีวัยไล่เลี่ยกับลูกของท่าน
กลัวจะเลี้ยงให้เต็มพ้อคนเล่นด้วย คิดว่าที่
มาเด็กตัวมา เศรษฐีก็ได้ส่งตัวเองไป
ระเลียงไว้ที่ไป จนทางกึ่ง ๒ โดโผล่
มาได้ 16 ปี ลูกบุญธรรม มีลักษณะ
อย่างพระภิกษุ มีพระสมณเพศอย่างสม
โภทศีลจึงได้ชื่อว่าเป็นเด็กกลั่น ถ้า
ไปขายคนนั้น จะอีกพ่อคนไปบวช มี
ลักษณะคล้าย ๆ กับพระภิกษุ โผล่

การงาน ชอบเล่นซำพืด นี่เป็นเหตุให้
ท่านเศรษฐี เห็นชัดว่าตามหนังสือ
คงจะบันทึกลูกบุญธรรมแน่แท้ จึงได้
เพิ่มความริษยาเป็นทวีคูณ ทว่าโอกาส
ที่จะฆ่าตัวคนแรงจิตที่ริษยา

ครั้งที่ 4 วันหนึ่งคิดขึ้นได้ว่า
คนมีช่วงหาอิฐทำหม้อขาย อยู่ที่บ้านป่า
แห่งหนึ่ง เพราะเป็นคนของเรา เราจะ
ให้ลูกบุญธรรมนำหนังสือมาให้ความ
สำคัญว่า ถ้าได้หนังสือนี้จากผู้ใดมา
แล้วรีบจับมัดโยนคนเขมาอิฐ แล้วส่ง
ข่าวมาให้ทราบโดยเร็ว ลูกบุญธรรม
รับหนังสือแล้วรีบเข้าที่ขายหม้อตาม
สวนแล้วออกเดินเที่ยวไป เพื่อดูคนตาม
สวนบ้างที่ลูกชายเศรษฐีกำลังนั่งอยู่กับ
เพื่อน ๆ ทนเห็นพี่ชายเดินมา จึงร้อง
บอกพี่ว่า พี่วันนี้ของโชคไม่ดี เล่นตะบี่
แพ้เพื่อน ๆ ตลอดวัน ขอพี่ช่วยเล่น
แต่มีข้อให้แก้บ้องด้วย พี่ชายจึงบอกว่า
ไม่ได้ด้วย พี่มีธุระด่วน พ่อให้ให้น้ำ
เทวีสื่อไปให้เล่นบ้องอย่างหม้อ น้อย่างไร
ล่ะ พี่ขอสิไว้ที่ขายหม้อ น้องชายจึงว่า
หม้อจะรีบนำไปให้เอง แล้วก็ถือหม้อ
เดินประจุกตาม ๆ พี่ชายขัดมิให้จึง
แก่ชายพี่ส่งหนังสือให้น้องชายนำไป
ให้นายช่างหม้อ ช่วงเวลาตกป่าดง
เล่นตะบี่เล่นแล้ว ลูกบุญธรรมกลับ
ไปสู่เรียนเล่าเรื่องราวให้พ่อฟังโดย
ตลอด เศรษฐี ได้ฟังแล้วจึงได้คิดว่า
ว่า "ลูกพ่อ" ก็ถึงถึงขึ้น สลับไม่ได้
สติ ปะพ้อแล้วว่า ลูกพ่อ ๆ พ่อบวช
รุ่งขึ้น นายช่างหม้อก็นำหม้อลูกชาย
มาขายให้น้ำ เศรษฐีได้ฟังมาจะลูกแล้ว
ก็รีบถือหม้อออกมาเป็นโผล่โผล่ จึงนำ
มา

กล่าวหล่นน้องสาวนางให้พรเศรษฐี
หญิง พระเจ้าทรงเมตตา ก็ตกลงใจให้ลูก
บุญธรรม ดำรงเลี้ยงประจุกจนเศรษฐีเสนา
สัสไป ■